

Škola: JU Srednja škola poljoprivrede, prehrane, veterine i uslužnih djelatnosti

Razred: II3 - veterinarski tehničar

Ime i prezime učenika: Almedina Marić

Vršnjačko nasilje

Tema vršnjačkog nasilja u današnjici se često izbjegava u komunikaciji i prikriva maskom i parafrazom „sva su djeca ista“.

Međutim to je samo odraz nemoći nadležnih institucija za obrazovanje da odgovore na psihička i socijalna pitanja adolescenata i djece, a iste trebale djelovati na ovaj problem. Smatram da čak ni nadležne institucije nisu toliki krivci koliko su temelji svakog čovjeka – a to je kuća i članovi porodice. Mi svoju ličnu kulturu, možemo reći socijalno obrazovanje, donosimo iz svog doma. Način na koji se postavljamo i komuniciramo sa drugim osobama, govori dosta o našem samom odrastanju i našem odnosu prema roditeljima.

Neki elementi kojima se podstiče agresivno ponašanje djeteta su slabo situirane porodice, nemoć pojedine djece u društvu, zapostavljenost, fizički ili psihički nedostatak tako što osobe koje su suočene sa ovim stanjima nemaju dovoljno snage i znanja da se nose sa teretom ili problemom pred njima i onda je agresivnost njihov odgovor. Ponekad ta nemoć vodi raznim oblicima društveno neprihvatljivog ponašanja, kao npr. uzimanje novca iz hira, zadovoljstva kako bi zasitili tu emotivnu glad i požudu za bitnosti i kontrolom nad drugima.

Osobe koje pokazuju nasilničko ponašanje, preko tuđe nesreće iziskuju svoju lažnu sreću. Posmatrajući primjere iz svog okruženja, mogu zaključiti da glavni problem leži u odnosima između članova porodice. Najčešće pribjegavaju nasilju djeca zapostavljena od strane roditelja, djeca čiji su roditelji razvedeni ili su izgubili jednog ili oba roditelja. Čak ima slučajeva gdje su djeca prisiljena gledati nasilje u porodici od vrlo rane dobi, misleći i formirajući sliku u svojoj podsvijesti kako je to sasvim normalno i nešto što treba praktikovati. Takva djeca uslijed dolaska u kontakt sa drugim vršnjacima ili mlađima od sebe počinju ispoljavati prve znake agresije. Djeca koja podstiču i primjenjuju nasilje, živeći u svojoj iskrivljenoj slici o stvarnosti, formiraju barijere misleći da ne pripadaju nekoj sredini i svoju pripadnost žele obezbijediti preko straha osoba nad kojima vrši neki oblik nasilja.

Sa druge strane, djeca koja su žrtve nasilja proživljavaju najgori period svog života misleći da im niko ne može pomoći. Možemo naići na slučajeve da se odrasli – oni koji bi trebali pružiti zaštitu, a to su roditelji, učitelji, nastavnici pa čak i ponekad profesori oglašuju na vapaj nemoćnog i zlostavljanog djeteta. Da li se radi o nemogućnosti da se znakovi prepoznaju, slaboj zainteresovanosti, izgovorima "to je samo faza", odbijanja i poricanja da problem postoji – pitanje je svakog pojedinačnog slučaja. Jedan od najvećih razloga ove pojave kod roditelja djece nasilnika jesu zakonske odredbe, često oni ne žele djelovati na nasilničko ponašanje vlastitog djeteta, strahujući da se suoče sa realnosti i istinom o tome koga su odgojili.

Djeca u nemoći, psihičkoj blokadi i agoniji su spremni počinuti očajničke postupke. Neki od njih će trpiti nasilje dok se samo od sebe ne završi, neki će se možda i suprotstavljati na kratak period gdje će pokazati svoje slabe tače koje će nasilnik iskoristiti. A najgore od svega jeste pitanje trenutka kada će se djeca početi skrivati iza oružja... Djela se rade u afektu kao rezultat boli, patnje, straha i nemoći

nakon mjeseci ili nažalost, godina zlostavljanja. Djeca koja su nasilnici postaju asocijalne osobe, a žrtve nasilja nerijetko i sami postaju nasilnici ili počinioi raznih protuzakonitih djela (ulične tuče, pokušaji ubistva, napadi itd.)

Drugi koji nijemo posmatraju to nasilje su jednaki sudionici u zločinu nasilništva. Ono što svi mi možemo jeste, reagirati na nasilje. Mijenjajmo sebe kako bismo mijenjali društvo, zajednicu, svijet. Niko ne bi volio biti žrtva bilo kojeg oblika nasilja, zašto podržavati to? Djeca nisu strojevi i mašine koje će eskalirati i uništavati sve pred sobom. Djeca su tu da se vole, zapamtimo to i krenimo u novu, jaču eru bez zla i mržnje zbog različitosti. Naučimo voljeti sebe, svoje različitosti pa čak i mane da bismo voljeli druge ...